

Schiller Institut

Nyhedsorientering oktober 2012

Webcast med
Lyndon LaRouche
www.larouchepac.com

11. sept. 2012

Benghazi, Libyen:
Mord på ambassadør Chris
Stevens og andre amerikanere

Obama må afsættes!

Stop Krig mod Syrien og Iran og
Konfrontation med Rusland og Kina

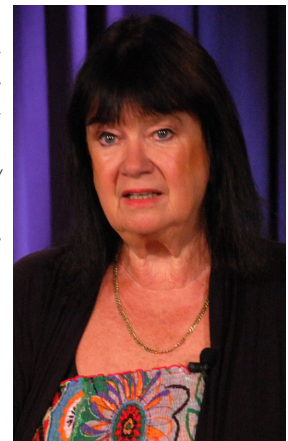

Helga Zepp-LaRouches webcast: ALTERNATIVET til HYPERINFLATION og ATOMKRIG

Den 22. september fandt et overordentligt vigtigt webcast sted med Helga Zepp-LaRouche, formand for Schiller Institutet og det tyske parti Bürgerrechtsbewegung Solidarität (BüSo). Vi bringer her en oversættelse af hendes tale, der både gennemgår den uhyggelige kurs mod atomkrig og hyperinflation, som verden er på, men også de langt mere tiltalende løsninger der er mulige, hvis vi kan lave et politisk paradigmeskifte. Talen kan med tilhørende indledning og efterfølgende spørgsmål ses på www.larouchepac.com/node/23995 og læses på dansk på www.schillerinstitut.dk/drupal/node/716. Men inden Zepp-LaRouches tale bringer vi et par nyheder om det afgørende politiske skifte, der ser ud til at være på vej i USA, under indtryk af begivenhederne der fandt sted den 11. september 2012 og Obama-administrationens håndtering af dem.

Den 11. september angreb bevæbnede mænd det amerikanske konsulat i Libyen. Efter 4-timers ildkamp var fire amerikanere døde, inklusive den amerikanske ambassadør Stevens, og det amerikanske flag var blevet erstattet med al-Qaidas. I den følgende uge løj det amerikanske udenrigsministerium, USA's FN-ambassadør Susan Rice og præsident Obama igen og igen ved at påstå, at angrebet var den uforudsigelige følge af en demonstration imod en blasfemisk film om profeten Muhammed, som

kom ud af kontrol – på trods af at der allerede dagen efter var pålidelige informationer tilgængelige, der ikke blot dokumenterede, at det var et terrorangreb på USA som blev udført af folk der var rejst til Libyen udelukkende med det formål – men også, at der havde været advarsler på forhånd, som man ikke havde reageret på, og at der ikke var amerikanske marinesoldater på plads til at beskytte

**KONTAKT OS: Skt. Knuds Vej 11, kld. tv., 1903 Frederiksberg C, 1551-5648408
35 43 00 33 • SI@SCHILLERINSTITUT.DK • WWW.SCHILLERINSTITUT.DK**

konsulatet, men blot et privat britisk vagtværn. LaRouche-kampagnen indledte derfor omgående en kampagne i Washington, der kaldte begivenhederne i Benghazi 11. september nummer 2, og krævede, at Kongressen skulle rejse en rigsretssag imod Obama, så han kunne afsættes inden hans konfrontationspolitik med Rusland og Kina i Mellemøsten ville udløse storkrig – og dermed sandsynligvis atomkrig.

For hver efterfølgende dag har stadig flere medier kunnet komme med nye afsløringer om Obamas mørklægning af de sande begivenheder, og der har været en patriotisk reaktion rettet imod Obama for at svigte nationen interesser – præcis som han har gjort det gennem at dække over den saudiarabiske rolle i terrorangrebet på tvillingetårnene i World Trade Center den 11. september 2001.

Den 28. september sagde den tidligere guvernør i Arkansas, og tidligere republikanske præsidentkandidat, Mike Huckabee i et interview på *Fox News*: »Lad os være ærlige, der er ingen måde at pakke det her ind på: Man har løjet for os. Man har simpelthen løjet for os. De ved, at de løj. Det er, som hvis fly smadrer ind i World Trade Center, og nogen så siger: »Det var blot uheld; flyene kom ud af kurs«. Alle med to øjne og en IQ højere end plantelig forstår, at det der skete i Egypten, og det der skete i Libyen, ikke var en spontan reaktion på en 13-minutter lang film på YouTube. Det var et planlagt, koordineret og iscenesat angreb under ledelse af terrorister. Terrorister! Og Det hvide Hus må forklare, hvorfor de ikke har indrømmet det, hvorfor de ikke vil sige det! Og jeg tror helt ærligt, at hvis dette emne virkelig får den opmærksomhed det fortjener, og lad mig sige hvad det fortjener, lad os gå tilbage: Richard Nixon blev tvunget til at gå af fordi han løj, og fordi han mørklagde ting. Jeg vil sige det lige ud: Der var ingen som døde i Watergate. Vi har nogle mennesker, som er døde på grund af det her, og der er nogle spørgsmål, som må besvares, og amerikanere bør kræve at få nogle svar.«

Lyndon LaRouche kom efterfølgende ud og sagde, at det faktum at Huckabee, i lighed med Bill Clinton, er tidligere guvernør i Arkansas, gør hans patriotiske budskab ekstra vigtigt. Bill Clinton har nemlig indtil nu været den afgørende faktor, der har givet Obama overtaget i valgkampen. På trods af den afsky mange vælgere har for Obama, og hvor skuffede de er, over at han intet har gjort for dem, så bliver de påvirkede, når Bill Clinton siger god for Obama, og lover at han er bedre end Mitt Romney. Det Clinton burde gøre, siger LaRouche, er at tage afstand fra Obama og hans krigspolitik, så vi kan få ham afsat (selv om Mitt Romney heller ikke egner sig som præsident) og dermed undgå den konfrontation med Rusland og Kina – og truslen om atomkrig – der bliver værre måned for måned.

LaRouche-kampagnens forsøg på at stoppe Obama og hans krigspolitik har også fået følgeskab af andre stemmer. Den prisvindende forfatter Mark Perry advarede i en artikel i *Foreign Policy Magazine* den 27. september om, at Netanyahu var tæt på at rette et militært angreb på Iran – på ordre fra præsident Obama! Perrys artikel, som er en detaljeret gennemgang af de forskellige mulige militære

scenarier, baserede sig på interviews med højtstående amerikanske militærfolk, der ønskede at undgå et sådant katastrofalt angreb. Et angreb der hurtigt ville trække USA ind i en ny krig.

Den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov bragte også den barske virkelighed på banen, da han var gæst på det amerikanske *Charlie Rose show* den 25. september. Han fik mange kritiske spørgsmål om Ruslands politik over for Syrien, og blev til slut spurgt om, hvordan han mente det gik for det arabiske forår, og om Rusland frygtede det. Lavrov svarede: »Jeg tror, at de nu befinder sig i det arabiske efterår.« »Hvor tror du, at det bevæger sig hen?«, spurgte Rose. »Jeg håber, at det ikke bliver til atomvinter«, svarede Lavrov.

Den østrigske præsident Heinz Fischer blev det første europæiske statsoverhoved til offentligt at advare imod faren for en forestående atomkrig. Den 30. september kom han, efter at være vendt hjem fra FN's generalforsamling i New York, hvor han havde været vidne til Netanyahus og Ahmadinejads udveksling af trusler, med en udtalelse om, at et atomangreb på Iran i dag ville være lige så tåbeligt i dag som under Den kolde Krig. Det land, sagde han, der først bruger atomvåben, vil selv blive udryddet med atomvåben.

Helga Zepp-LaRouches webcast

God aften og goddag. Vi afholder dette internationale webcast for at skabe en international debat om, at der findes et alternativ til den nuværende politik, og jeg vil ved denne lejlighed opfordre Jer alle til at mobilisere til fordel for realiseringen af dette alternativ, som jeg vil præsentere for Jer i dag.

Det, vi som menneskelig civilisation står overfor, er dette: Vi trues af en umiddelbar fare for atomkrig, en Tredje Verdenskrig. Hvis man ser på Mellemøsten og den sydvestasiatiske region, ser man, at den spændte situation omkring Syrien dag for dag eskalerer. Der er mulighed for et angreb mod Iran af Israel og eventuelt USA, selv om dette er et stort stridsspørgsmål. Så er der begivenhederne omkring det amerikanske konsulat i Benghazi og de voksende, anti-vestlige demonstrationer mod offentliggørelsen af denne blasfemiske video. Begivenhederne i Benghazi, mordet på den amerikanske ambassadør Stevens, er af min mand Lyndon LaRouche blevet kaldt et 11. september nummer to.

Mellemøsten det nye Balkan

Hvis man ser på situationen i sin helhed, er det meget tydeligt, at Mellemøsten er blevet et nyt Balkan, hvor blot én yderligere episode kunne udløse en kædereaktion, der kunne føre til global atomkrig. Hvis dette sker, ville det med sikkerhed betyde civilisationens udslættelse. Men dette er ikke uden forbindelse til den kendsgerning, at vi befinder os i den endelige fase af sammenbruddet af det finansielle system i det transatlantiske område. Den europæiske Centralbank og Federal Reserve Bank har netop indledt en proces med hyperinflationær pengetrykning, og dette betyder, at hele det transatlantiske område trues med meget snart at få en hyperinflation, som den der hærgede Tyskland i 1923. Hvis man ser på kombinationen af disse to forbundne farer,

så har vi en meget klar situation: Civilisationen er ved at ryge ud over klippekanten. Vi må derfor omgående have et paradigmeskift, og vi må mobilisere alle til rådighed stående kræfter for at gennemføre det.

Hvis man ser på situationen i Mellemøsten, er den sammenlignelig med Balkan før Første Verdenskrig, fordi man har en udvikling af konflikter og alliancer, der er tilbøjelige til at have karakter af kædereaktioner, og disse er næsten allerede ude af kontrol. Man kan sige, at kun én yderligere udløser behøves, for at dette fører til en katastrofe. Der er en fare for et israelsk angreb mod Iran, muligvis inden det amerikanske præsidentvalg. Der findes adskillige scenarier i omløb om et allieret udbryderscenarie, hvor Israel starter noget og dernæst trækker USA med ind. Premierminister Netanyahu har i den seneste tid gentagne gange insisteret på, at Iran blot er seks til syv måneder fra at have en atombombe.

Dette er dog et meget omdebateret spørgsmål. For eksempel har en af de tidligere direktører for den tyske efterretningstjeneste BND, Hans-Dieter Hermann, netop for nylig sagt, at det er deres vurdering, at Iran først vil have tilstrækkelig med beriget atommateriale i foråret 2013, men at det dernæst ville tage dem yderligere seks måneder at fremstille selve bomben. Og at Iran for tiden ikke stræber efter en atombombe, men blot ønsker at have en kapacitet til fremstilling af atomvåben – hvilket er en stor forskel. Hvis Iran dernæst forlod Aftalen om Ikke-Spredning af Atomvåben, ønsker de at være i stand til meget hurtigt at kunne fremstille en atombombe.

Angreb på Iran farligere end Iran

Se, det er en helt anden situation, end den premierminister Netanyahu gør sig til talsmand for, hvilket også bekræftes af paraplyorganisationen for alle amerikanske efterretningstjenester, NIE, der for nylig atter bekræftede, at de er overbevist om, at Iran ikke stræber efter et atomvåbenprogram, som det de afbrød i 2003. Der er også et tungtvejende argument, der fremføres af det amerikanske militær – og selv det israelske militær og tidligere og nuværende ledende folk inden for efterretningstjenesten – om, at man kan forhandle med Iran. Og at det ville virke imod hensigten at forsøge at ødelægge Irans atomkapacitet, fordi det blot ville give et uberegneligt bagslag. Det ville muligvis blot forsinke et iransk program, men dernæst, efter et sådant angreb, ville man ikke kunne standse Irans udvikling af atomvåben.

Der udkom for nylig en rapport udarbejdet af flere pensionerede militærfolk og diplomater, heriblandt Scowcroft, admiral Zinni og andre, der kraftigt advarede imod et militært angreb, og som i grunden sagde, at det kunne udvikle sig til en mangeårig krig. Men sådanne beregninger er undertiden heller ikke så forudsigelige, for samtidig har der været et studie af et krigsscenario, udført af Saban Center for Mellemøstpolitik ved Brookings Institute, som David Ignatius beskrev i en artikel i *Washington Post* i går, der sagde, at en hvilken som helst krig af denne art kunne komme ud af kontrol, fordi tendensen ville være at

misfortolke signalerne fra den anden side, og muligheden for en total eskalering helt klart er til stede.

Se, denne krig – imod Iran, imod Syrien – ville allerede have været der, hvis ikke der havde været en mobilisering for at undgå krig, især gennemført af min mand Lyndon LaRouche, der advarede imod den fare for atomkrig, som dette kunne føre til, allerede i begyndelsen af november sidste år, men også fra generalstabschefen for det amerikanske militær, general Martin Dempsey, og andre dele af det amerikanske militær, som har forsøgt at gribe ind i processen gentagne gange.

Krigen imod Libyen og mordet på Gadaffi er et led i Det britiske Imperiums politik for regimeskifte, som den nuværende [amerikanske] regering ulykkeligtvis er medspiller i. Denne politik ville man allerede have fortsat imod Syrien og Iran, og den tager ultimativt sigte på Rusland og Kina.

General Dempsey greb for nylig atter ind og sagde, at han ikke vil være meddelagtig i et angreb på Iran, til hvilket premierminister Netanyahu omgående svarede, at han havde fået opringninger fra mange ledere i verden, der advarede ham om, hvor farligt et sådant angreb var, men at han mener, det var endnu farligere ikke at angribe.

Ondskab avler ondskab

Det israelske militær og tidligere efterretningsfolk advarede om, at hvis et sådant angreb blev gennemført, ville det sætte hele regionen i flammer i 100 år eller mere. Ja, denne konflikt kan meget vel allerede være ude af kontrol. Der foregår allerede et sammenstød mellem civilisationer, en krig mellem sunni- og shia-muslimer, en krig mellem muslimer og kristne, der alt sammen, når det hele gøres op, styres af Det britiske Imperiums politik. Og det, som man kommer til at tænke på i denne situation, er et citat af Friedrich Schiller fra hans Wallenstein Trilogi, Piccolomini-delen, 5. akt, scene 1: Det er den onde gernings forbandelse, at den til stadighed må skabe nye onde gerninger. Der, hvor dette efter min mening er relevant, er ved det, der skete ved den Trilaterale Kommissions møde i 1975 i Tokyo, hvor det ikke blot blev bestemt, at man skulle have en politik med såkaldt kontrolleret desintegration af verdensøkonomien, en bevidst afindustrialiserings-, postindustriel, utopisk intrige, som var en del af det paradigme, der er ansvarlig for det nuværende sammenbrud i den transatlantiske region; men man besluttede også dengang en politik med at bruge det islamiske kort imod Sovjetunionen i krigen mod Afghanistan. Dette førte til skabelsen og opretholdelsen af mujahedinerne i 1980'erne, der førte til, eller bidrog til, Sovjetunionens endelige opløsning.

Situationen i Afghanistan er nu lige så håbløs for de krigsførende partnere, om ikke mere, end den var for Sovjetunionen i 1990. Efter at Bill Youngs, den republikanske formand for finansudvalgets komité for forsvarsbevillinger i Repræsentanternes Hus, for nylig foreslog den øjeblikkelige tilbagekaldelse af de amerikanske og NATO's tropper fra Afghanistan, udtalte senator McCain: »I lyset af drabene på amerikanske soldater udført af afghanere under oplæring, og afbrydelsen af oplæringsprogrammet og patruljeringen,

er der ingen grund til at blive. Der bør omgående ske en velordnet tilbagetrækning.«

Situationen i Afghanistan er fuldstændig håbløs, og ser man på de mange unødvendige dødsfald blandt soldaterne, kan man kun sige, at dette var en forfærdelig krig, der aldrig skulle være begyndt. Dernæst må man se på situationen i Syrien. Som et led i politikken for regimeskifte, der skulle vælte præsident al-Assad, der trods alt er leder af en sekulær stat, hvor der var fredelig sameksistens mellem alle religioner, så blev han, som del af politikken for regimeskifte, udråbt til en farlig diktator. Den tyske udenrigsminister Westerwelle udviste sågar den syriske ambassadør, og det til trods for den kendsgerning, som vi fra begyndelsen har dokumenteret og gjort klart, i lighed med andre mellemøsteskoperter som hr. Peter Scholl-Latour, at den såkaldte opposition i Syrien blev finansieret og understøttet af Saudi-Arabien, af Qatar, af libyske lejesoldater og af al-Qaeda-styrker, der kom fra Irak.

Da præsident Putin for kort tid siden spurgte, hvorfor man ikke blot åbner alle fængslerne i Guantanamo, frigiver alle fangerne, bevæbner dem og sender dem over til at støtte oprørerne i Syrien, så ramte han hovedet på sømmet. For det er de samme mennesker, som USA kæmper imod i Afghanistan, som man er allierede med i Syrien, og som efter al sandsynlighed havde en finger med i mordet på den amerikanske ambassadør i Benghazi. Se, hvis dette skal være en gennemtænkt politik, så ved jeg ikke, hvad der ikke er.

Benghazi: 11. september nummer 2

Vedrørende mordet på den amerikanske ambassadør i Benghazi: Obama-regeringen meddelte officielt, at det skulle have været forårsaget af en stor demonstration, der protesterede imod en video og kom ud af kontrol. Men det er absolut ikke sandt. Denne video, som for øvrigt er et stykke blasfemisk smuds, som er modbydelig, havde intet at gøre med mordet på ambassadør Stevens. Den officielle, amerikanske version, der i begyndelsen blev bragt til torvs af præsident Obama, af Susan Rice og også af Hillary Clinton, var tydeligvis ikke hele historien, og nu kommer *The Guardian* og andre aviser med mange flere detaljer, end Hillary Clinton fremlagde i går under en høring i Senatet.

Den libyske præsident og det lokale politi sagde, at dette intet havde at gøre med videoen, men at mordet var en forud planlagt aktion for at fejre årsdagen for 11. september. Det var folk, der kom ind fra Mali, fra Algeriet, fire uger forinden, og da der fandt en høring sted i Senatet, modsagde senator Susan Collins den officielle version, idet hun sagde, at hun havde fået en klassificeret briefing, der sagde, at det hele var planlagt på forhånd til at ske den 11. september. Hun var derfor fuldstændig forfærdet over, at der ikke var nogen marinesoldater til stede for at beskytte det indhegnede område; at sikkerheden var blevet liciteret til Blue Mountain, et privat, britisk firma med forbindelse til SAS (britisk elitestyrke), og derfor ser det hele mildest talt anderledes ud.

Det er årsagen til, at hr. LaRouche har kaldt det 11. september nummer to. For nu at kaste lys over, hvad

der virkelig foregår, er det meget nyttigt at se på en bog, som blev udgivet for nogen tid siden af senator Bob Graham, der tidligere sad i det amerikanske senats udvalg for efterretningsaktiviteter (U.S. Select Committee om Intelligence), og som var formand for den fælles kommission mellem Senatet og Repræsentanternes Hus, der efter 11. september 2001 skulle undersøge, hvad der var gået galt i efterretningstjenesternes arbejde.

Hemmeligheden om 11. september

Grahams bog, der bærer titlen: »Intelligence Matters: the CIA, the FBI, Saudi Arabia, and the Failure of the American War on Terrorism« (Efterretningsaffærer: CIA, FBI, Saudi-Arabien og fiaskoen for den amerikanske krig imod terrorisme) giver udtryk for hans synspunkt om, at de to præsidenter George W. Bush og Obama bevidst mørklagde den rolle, som Saudi-Arabien, den kongelige familie og det almene saudiske efterretningsdirektorat spillede i angrebene den 11. september. Der var en mørklægning, der involverede politiet og efterretningsorganisationer, og det der gør ham særlig vred er, at et 28-sider langt kapitel i denne rapport stadig er hemmeligholdt – det blev hemmeligstemplet af præsident Bush – et kapitel, der vedrører saudiarabernes rolle i finansieringen af angrebene, især den tidligere ambassadør prins Bandar-bin-Sultans rolle. Denne prins Bandar er i øvrigt i dag chef for den saudiarabiske efterretningstjeneste, og han er derfor sandsynligvis ikke uden forbindelse til det, der foregår i regionen.

Det forlyder, at senator Graham adskillige gange forsøgte at overtale præsident Obama til at ophæve hemmeligstemplingen af dette 28-sider lange kapitel, hvilket Obama også under sin valgkampagne [i 2008] havde lovet familierne til ofrene for angrebene på tvillingetårnene.

På disse 28 sider findes der også referencer til FBI's rolle, og til en mulig mørklægning på alle niveauer af deres engagement i forskellige saudiarabiske operationer i USA vedr. hjælp til, træning og finansiering af flykaprerne og flypiloterne. I anledning af den nylige 11. september skrev senator Graham en lederkommentar i *Huffington Post*, hvor han siger, at mistroen til den officielle historie om, hvad der skete den 11. september, hvem der finansierede det, og hvem der støttede det, stadig er et nationalt sikkerhedsspørgsmål den dag i dag, fordi disse netværk stadig eksisterer, og det som kongresundersøgelsen var kommet under vejr med, og det der siden er kommet frem viser, mod hvem mistankens finger peger. Den peger på Saudi-Arabien, og vi har brug for at kende hele sandheden, skrev senator Graham.

Drabet på ambassadør Stevens, 11. september nummer to, var også emnet for en pressekonference (se bagsiden), som kongresmedlem Walter Jones, oberst Wilkerson og Bruce Fein holdt i går, hvor de i det væsentlige kraftigt understregede, at drabet på ambassadøren også var et resultat af den ulovlige krig imod Libyen og mordet på Gadaffi.

Implikationerne af Bob Grahams teori er enorme, fordi krigen imod Afghanistan ikke ville have fundet sted, hvis denne teori var blevet undersøgt, for krigen i Afghanistan blev erklæret i henhold til NATO's artikel 5. Så det er

nødvendigt på ny at undersøge [begrundelsen for] denne krig, og bringe den til ophør, for den havde et forfejlet sigte fra begyndelsen.

Hvorfor vil man blive i Afghanistan?

Så sent som i går advarede den russiske FN-ambassadør, Vitalij Tjurkin, om, at diskussionen i NATO om at beholde permanente militærbaser i Afghanistan, efter at soldaterne er blevet trukket tilbage, er meget mærkelig og mistænkelig. Han sagde: »Hvis krigen mod terrorisme er under afvikling i Afghanistan, men man alligevel har planer om at beholde en militær tilstedeværelse der, så beholder man baserne med henblik på et andet formål, der ikke har forbindelse til Afghanistan.« Dernæst forlangte han ydermere, at der skal afgives rapport til FN's Sikkerhedsråd om resultatet af det eksisterende mandat, og at mandatet kun fortsat ville kunne opretholdes efter en diskussion og afstemning i Sikkerhedsrådet.

Hvilket andet formål kunne opretholdelsen af militærbaser i Afghanistan efter tilbagetrækningen monstro have? Svaret er et verdensimperium. For det virkelige mål for alle disse udviklinger er Rusland og Kina, der tydeligvis ikke er en del af Det britiske Imperium, eller af det angloamerikanske, britisk dominerede imperium, og derfor må man se på det strategiske billede i sin helhed for virkelig at se, hvad der foregår.

Der er det amerikanske missilforsvarssystem i Østeuropa, som Obama havde forsikret, at han ville genoverveje, men hvor han nu viderefører præsident Bushs' politik. Det er Rusland, forståeligt nok, fuldstændigt imod, for når først dette system er opbygget, så vil det eliminere Ruslands evne til at slå igen imod et atomangreb, og derfor fuldstændig ændre den strategiske atomvåbenbalance. Det vil være det samme som en de facto russisk kapitulation.

Det er derfor klogt at tage generalstabschef Makarovs erklæring om, at den fortsatte konstruktion af dette missilsystem kunne føre til, at atomvåbnene i Østeuropa bliver taget i brug, alvorligt, og ikke affærdige det som en indenrigspolitisk bemærkning, sådan som det er blevet slået hen af nogle mennesker. Man er nødt til at se det i sammenhæng med inddæmningen af Kina, som blev optrappet af præsident Obama ved hans nylige besøg i Asien i slutningen af sidste år. Netop nu diskuterer man i Japan at opgive artikel 9 [hvor Japan har opgivet retten til at føre krig -red.] i den japanske forfatning. Det er en del af inddæmningen, og der er en kontinuitet, hvor man bygger nye alliancer, der kun har et formål, nemlig inddæmningen af Kina.

Både det amerikanske og russiske militær anstrenger sig kraftigt for at finde en politik til undgåelse af krig, men det er ikke klart, om det vil være tilstrækkeligt, når man ser på, hvad der foregår. Der finder i øjeblikket en stor [amerikansk ledet] militærmanøvre sted i Hormuzstrædet med deltagelse af 25 nationer. En russisk strategisk kommandoøvelse ved navn KAVKAZ 2012 er netop blevet afsluttet, som blev ledet af generalstabschef Makarov, hvis formål blandt andet var beskyttelsen af den sydlige flanke,

som naturligvis ville blive voldsomt angrebet og involveret, hvis Iran blev angrebet.

Resultatet af atomkrig

Hvis det skulle komme til en eskalering af situationen i Mellemøsten, er muligheden til stede for, at det ikke blot ville føre til udløsningen af et enkelt atomvåben, for det farlige ved truslen om en krig med anvendelse af atomvåben ligger i, at disse vil blive brugt i deres totalitet, og det ville være ensbetydende med civilisationens udslættelse. Atombomben over Hiroshima var en 15 kiloton bombe. Ét Trident-2 missil har 8 W-88 sprænghoveder, der har 253 gange så stor sprængstyrke som »little boy«-bomben over Hiroshima.

Her ses billeder af de manøvrer, som man kunne have i Hormuzstrædet. Dette ville være udløsningen af et sådant atommissil, eksplosionen. En atomekspllosion. Den efterfølgende trykbølge og brande skaber tilstande af total ødelæggelse. Og under eftervirkningerne af dette ville skyer forhindre solens stråler i at nå ned til Jorden; temperaturen ville sandsynligvis falde med 7 grader; man ville få en atomvinter, og ingen mennesker eller andre arter ville sandsynligvis være i live efter sådan en eksplosion.

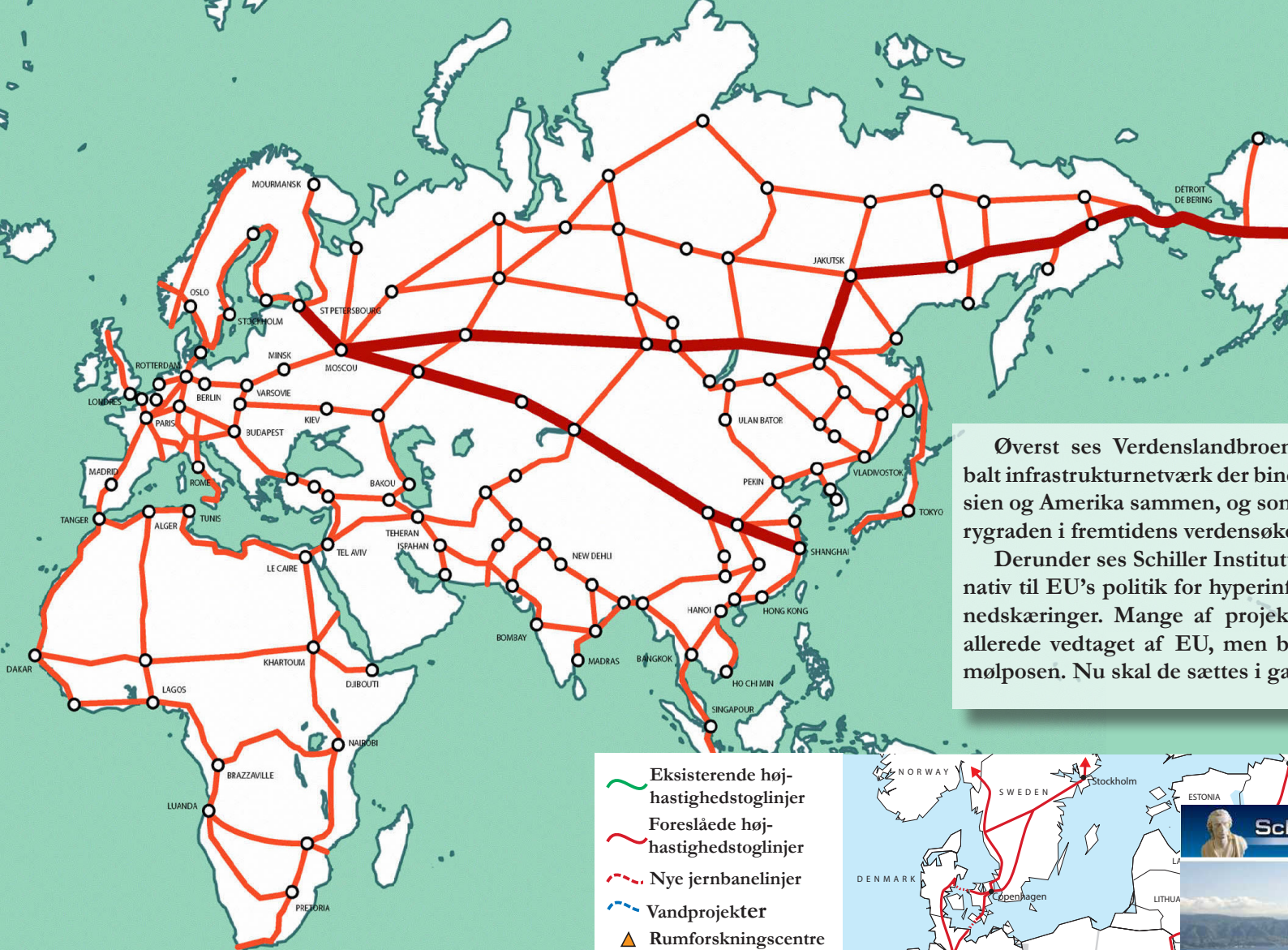
Se, det er den umiddelbare fare. Det her kunne komme ud af kontrol. Og problemet er, at det har været under opsejling i meget, meget lang tid. Jeg mener, disse opstillinger og anbringelser af våbensystemer er ikke sket lige pludseligt. Tropper og materiel er blevet samlet gennem længere tid. Mentaliteten fra Den kolde Krig fortsatte med at eksistere længe efter Sovjetunionens opløsning. Men timingen af den nuværende fare har at gøre med den kendsgerning, at vi nu ser slutfasen af det transatlantiske områdes sammenbrud, eurozonens, men også dollarzonens sammenbrud.

Ubegrænset likviditet til finanssystemet?

Lige nu har vi en de facto ubegrænset tilførsel af likviditet i finanssystemet. For Tyskland, og for Europa, kan man sige, at den 12. september kan vise sig at blive en fatal dato, for det var dagen, hvor Forfatningsdomstolen i Karlsruhe i Tyskland grundlæggende set gav grønt lys for Den europæiske Stabiliseringsmekanisme (ESM), en forfærdelig konstruktion, der ville give banksystemet et ubegrænset diktatorisk herredømme, hvis det nogen sinde træder i kraft. Domstolen gav grønt lys for det, med to små forholdsregler: At den tyske repræsentant i ESM's guvernørsråd og det tyske parlament skal være enige, hvis det tyske bidrag til ESM skal forhøjes.

Men det er en ringe trøst, når det er velkendt, at [den tyske finansminister] hr. Schäuble ønsker at haste mod Europas forenede Stater, i en eller anden form, så hurtigt som han kan, og overføre al suveræniteten til bureaukratiet i Bruxelles. Samtidigt har det tyske parlament i den senere tid fået for vane end ikke at læse de dokumenter, som man skulle stemme om.

Selv om ESM-beslutningen er forfærdelig, så er den allerede blevet forældet af en lignende beslutning af Den europæiske Centralbank, ECB, seks dage tidligere, hvor

Øverst ses Verdenslandbroen balt infrastrukturnetværk der binder Asien og Amerika sammen, og som rygraden i fremtidens verdensøkonomi. Derunder ses Schiller Institutets forslag til en alternativ politik for hyperinflation og nedskæringer. Mange af projekterne er allerede vedtaget af EU, men bliver hæmmet af den økonomiske mølposen. Nu skal de sættes i gang.

VERDENS-LANDBROEN

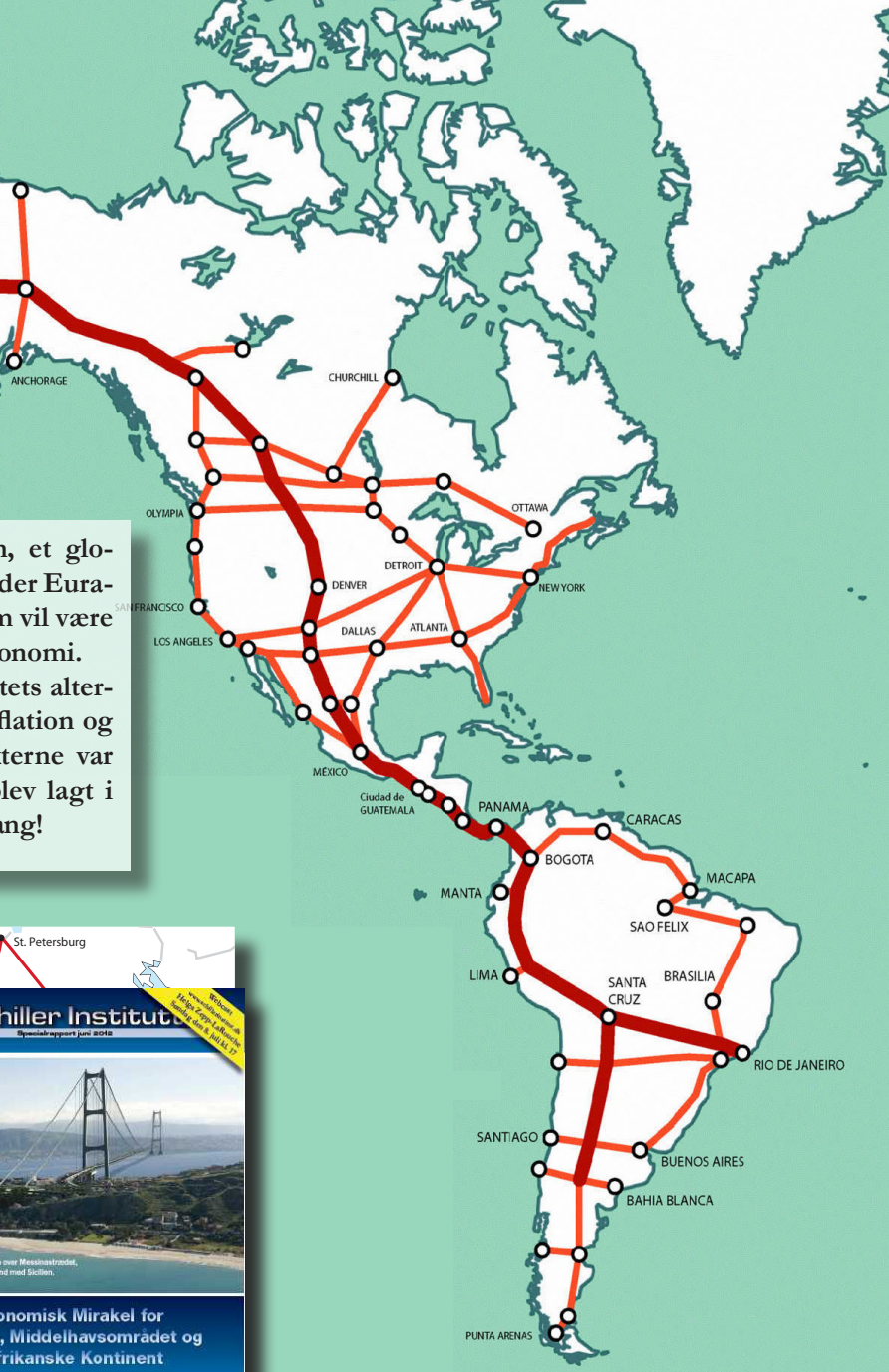
de besluttede, at de fra nu af vil foretage ubegrænsede opkøb af statsobligationer fra lande i eurozonen, der kommer i vanskeligheder. Denne kvantitative lempelse blev også annonceret af Bernanke og Federal Reserve. Federal Reserve hælder i øjeblikket cirka 85 mia. dollar om måneden ud i systemet.

På vej mod hyperinflation

Det skaber hyperinflation. Enhver, der ikke er en overbevist tilhænger af det nuværende, rovgriske system, ved det. Jeg må derfor rose formanden for [den tyske centralbank] Bundesbank, Jens Weidmann, der som det eneste medlem i ECB's bestyrelse har ydet modstand imod denne politik, og som for nylig rettede et voldsomt angreb mod ECB ved at fremføre et argument, som vi ofte har brugt: At penge som sådan ikke har nogen værdi. Det er bare papir; papir, hvorpå noget er trykt. Så brugte han, hvilket er prisværdigt for en chef for Bundesbank, en litterær reference fra anden del af Goethes [tragedie] Faust, hvor Mefistofeles i historien laver en aftale med kejserens bank, hvor han lover ham ubegrænsede mængder penge.

SYDEUROPA, MIDDELHAVS-OMRÅDET OG AFRIKA

et glo-
der Eura-
n vil være
onomi.
tets alter-
flation og
terne var
lev lagt i
ang!

n danske rapport
leholder uddrag:
chillerinstitut.dk/
ropa_oekonomi.
pdf

om ECB's politik og rolle.

Årsagen til at dette i særlig grad er et varmt emne i Tyskland er, at vi gennemlevede hyperinflation i 1923. Vi har derfor alle hørt historier fra vor familie eller læst i historiebøgerne om den, hvorledes man oplevede, at hyperinflation er den mest brutale form for ekspropriation [af værdier]. Folk, der troede, at de havde en livsopsparing, troede, at de havde en sikker pension, havde nogle penge i banken til deres gamle dage, ja de opdagede snart, at de måtte betale, hvad de troede var deres livsopsparing for blot et enkelt stykke brød. For det var, hvad der skete i 1923.

I dag findes der udestående derivatkontrakter til en anslået værdi af omkring 1,5 til 2 billiarder dollars [\$1.5-2.000.000.000.000.000] – måske mere endnu, for der er ingen, der ved det, der er ikke nogen gennemskuelighed, men i stedet »skyggebankvirksomhed«. Men vi taler i hvert fald om billiarder. Hvis man forsøger et genfinansiere det, som man grundlæggende set har forsøgt siden 2007, og især siden 2008, gennem den ene redningspakke efter den anden, så vil man til slut få en lignende hyperinflation, men denne gang ikke i ét land, men i hele det transatlantiske område. I Tyskland er der en enorm frygt for dette, og selv i de mere dagligdags medier er der nu tonsvis af artikler om de 56 værste tilfælde af hyperinflation i historien.

Øverst ligger Ungarn i perioden 25. august 1945-juli 1946, hvor man havde en daglig inflationsrate på 207%. Under Den franske Revolution var det 204% om måneden. I [Tyskland i] 1923, hvor man havde én af de fem værste perioder med inflation, var det 20,9% om dagen og en fordobling af priserne hver fjerde dag. Til sidst brugte folk papirpengene, der kom frisk fra seddelpressen, til at fyre op i kakkelovnen, fordi det bedre kunne betale sig end at købe brænde, der i mellemtiden kostede det dobbelte. Folk brændte simpelthen pengene, og da det hele var overstået i december 1923, brugte folk disse pengesedler som tapet, fordi det var det billigste papir, som man kunne få.

Zimbabwe havde i 2008 en daglig inflationsrate på 98%. Hver 25. time blev priserne fordoblet. Selv bankerne – Deutsche Bank og andre siger nu: «Åh ja, prisen for at redde euroen er inflation», men det ligger endnu ikke fast, hvor hurtigt det vil bryde ud og hvor kraftigt. Lad os se på trippelkurv (se appendiks.)

Imens kollapser økonomien

Mens vi netop nu har denne kæmpemæssige inflation i de finansielle værdier – den øverste, grønne kurve – så har man et totalt kollaps af den fysiske økonomi, den nedadgående blå kurve.

I Italien er eksempelvis det årlige kollaps af industriproduktionen på minus 7,5%. I Spanien: minus 4,4%. Grækenland: minus 5,3%, men i juli måned var faldet imidlertid på 7,8%. Frankrig: minus 3,3%, og selv Tyskland, der formodes at skulle betale for alt det her, havde et svind i industriproduktionen på 1,7%. Værst står det til med kollapset i varige forbrugsgoder i Italien, der er faldet 10%. Det er det direkte resultat af Mario Montis ejendomsskat, der betyder, at husholdninger

Til at begynde med ser det ud til at hjælpe, men snart efter ødelægger den efterfølgende inflation selve det finansielle system og staten. Goethe beskriver, hvilket også er interessant, skabelsen af inflationsskabende penge som en videreførelse af alkymisternes politik, hvor folk prøver på at forvandle bly til guld. I moderne tid gør man det samme, når man forsøger at lave papir om til penge, eller skaber penge elektronisk, for nu om stunder kan man trykke på slettetasten på computeren, og så vil alle disse virtuelle penge forsvinde, uden at det det betyder særligt meget.

Det, som Weidmann dybest set sagde, var, at centralbankens fremgangsmåde med at skabe penge ud af ingenting er noget mystisk, næsten som ud af en drøm, eller måske snarere ud af et mareridt. Dernæst sagde Weidmann, at folkene i centralbanken forvalter et offentligt gode, og at de derfor skal begrunde, hvad de gør, over for offentligheden. Og han forlangte en offentlig debat om Den europæiske Centralbanks politik. Forfatningsdomstolen i Karlsruhe har ligeledes erklæret, at den om et par uger vil arrangere en høring

ikke længere har råd til at købe nye biler, husholdningsapparater, fjernsyn, osv.

Centralbankerne gør tydeligvis dette uden at have nogen som helst respekt for effekten på det sociale liv og på økonomien, for realøkonomien er hastigt ved at bryde sammen. Den græske økonomi er siden 2008 skrumpet med 25%, og dette vil, ifølge de officielle data, fortsætte frem til slutningen af næste år. Det har medført total desperation. Selvmordsraterne er steget, og den forventede gennemsnitslevetid er reduceret. Der er grundlæggende set ingen hospitaler mere, hvor børn kan blive behandlet for hjerteproblemer. I Spanien er ungdomsarbejdsløsheden steget til et gennemsnit på 55%, i Andalusien er den på 70%.

For mange børn i Spanien er virkeligheden den, at det eneste måltid, de får hver dag, er det måltid, som skolen betaler for. I Portugal, hvor den såkaldte succeshistorie længe er blevet hilst af EU som opfyldelsen af Trojkaens [EU, ECB og IMF] nedskæringspolitik, var der sidste weekend en enorm demonstration med over 1 mio. mennesker i Portugals gader. Folk råbte: »Hunger, hunger!!« Desperationens raseri er naturligvis særlig voldsomt hos den unge generation, som under disse omstændigheder ikke har nogen fremtid i deres eget land eller i resten af Europa.

For Portugal, som er et lille land, svarer 1 mio. på gaderne til 30 mio. i USA. Husk lige på, at millionmarchen i Washington blot udgjorde lidt over en million mennesker eller højst 2 millioner. Situationen for unge mennesker i Portugal, Spanien, det meste af Italien, Grækenland, men også i stigende grad i mange andre lande, er simpelt hen rædselsfuld. Der er intet fremtidsperspektiv. Med EU's nuværende politik går unge mennesker på gaderne og siger: »Hvad skal der blive af os? Skal vi være et land af tjenere, der udelukkende lever af turisme?« Det her vil eksplodere i løbet af de kommende uger.

I Spanien har man annonceret den næste, større aktion til den 25. september, hvor man opfordrer til at omringe parlamentet og tage det over. I Grækenland opfordrer fagforeningen for offentligt ansatte kraftværksarbejdere deres fagforeningsmedlemmer til at slukke for strømmen i landet for at tvinge regeringen til at opgive de nuværende nedskæringer. De opfordrer også til at overtage ministerierne og offentlige bygninger. Biskoppen for det spanske militær, Juanario Torgal, har advaret: »Denne regering vil efterlade gaderne fulde af lig«.

Euroen ingen redning

Set i dette lys kan man kun betragte forslaget fra den såkaldte økonom Stiglitz om, at Spanien bør forblive i euroen, fordi prisen for at træde ud af den vil være for høj, som fuldstændig inkompetent. Idéen om at skabe en bankunion, som han også er talsmand for, samt etablere

Store demonstrationer fandt sted i både Spanien og Portugal den 15. september imod de morderiske nedskæringer dikteret af trojkaen bestående af EU, ECB og IMF. I Portugal demonstrerede over en mio. ud af en befolkning på godt ti mio.

fælles gældshæftelse er også inflationsskabende, og derudover beskylder han Tyskland for at være ansvarlig for den nuværende krise. Det kan jeg kun totalt afvise, for den tyske befolkning er også et offer for den nuværende politik.

Argentinas præsident Christina Fernandez de Kirchner havde en bedre forståelse af tingene, da hun i august måned mindede folk om den tale, som hendes afdøde mand Nestor Kirchner holdt til FN's forsamling i 2003, hvori han dengang advarede om, at de døde ikke kan betale af på deres gæld.

Vi er i Europa i dag nået til et punkt, hvor vi bliver mindet om Friedrich Schillers bemærkninger i skuespillet Don Carlos, hvor Markis de Posa beskylder Kong Philip for, at hans politik kun bringer den fred, der findes på en kirkegård. Det er faren for hele Europa. Alle disse forslag, som er lagt frem på bordet netop nu: Den europæiske Stabiliseringsmekanisme (ESM), der skal fungere som en permanent fond for redningspakker; den fælles gældshæftelse, Eurobonds; »Europas forenede Stater« – intet af dette vil fungere, af den simple grund, at der ikke findes noget »europæisk folkeslag«. Vi er mindst 27 nationer, har 27 forskellige historier og sprog, og der er ingen i Europa, undtagen et mindre antal bureaukrater og nogle mennesker, der profiterer af det nuværende system, der anser sig selv for at tilhøre en europæisk nation. Det er vi ikke.

Dette er, igen, den onde gernings forbandelse, som permanent afføder mere ondskab, nemlig den kendsgerning, at euroen blev påtvunget Europa med magt, især Tyskland, som prisen for tysk genforening. Det var dengang det geopolitiske mål var at forvandle Europa til det angloamerikanske imperiums juniorpartner. Husk på, at Amato – der var en af arkitekterne bag Lissabon-traktaten, eller rettere sagt omskrivningen af Den europæiske Forfatning til blot at være en traktat, fordi den kategorisk blev nedstemt af den franske og hollandske befolkning – at Amato faktisk sagde: »Hvorfor ikke gå tilbage til Middelalderen? Feudalisme var sådan en vidunderlig ting.« Det er præcis, hvad den nuværende, europæiske politik står for.

Glass/Steagall-bankopdeling

Det er ikke acceptabelt, og der findes et alternativ. Det er forholdsvis nemt, men det kræver politisk vilje. Det der skal ske som det absolut første skridt er genindførelsen af Glass/Steagall-loven i traditionen efter Franklin Roosevelt. En total opdeling af bankerne i kommercielle banker og investeringsbanker, og de kommercielle banker må stå under statens beskyttelse, så de kan give kreditter til realøkonomien. Investeringsbankerne må bringe deres regnskaber i orden, uden at de har adgang til de kommercielle bankers aktiver, og uden adgang til finansiering gennem skatteydernes penge. Hvis de må dreje nøglen om, ja, så er det bare ærgerligt, men det er ingen katastrofe.

Heldigvis bliver Glass/Steagall-loven nu diskuteret overalt. Der er Kapture-lovforslaget i USA [der nu støttes af over 70 kongresmedlemmer]; der er en debat i næsten alle europæiske lande til fordel for Glass/Steagall, som derfor kunne fremsættes som lovforslag aldeles omgående. Det må vi kæmpe for, og jeg beder alle Jer tilhørere om at kæmpe for en umiddelbar indførelse af Glass/Steagall, helst allerede i denne måned, for det er den bedste strategi der findes til at undgå krig.

Som det næste punkt må vi annullere alle EU-traktater fra Maastricht til Lissabon. Påstanden om, at det ville være en total katastrofe, er ren og skær vildledning. Peter Bofinger, en af de fem [tyske] økonomiske vismænd, skriver i en artikel i *Die Welt* i dag, at en tilbagevenden til D-marken ville være en katastrofe. Jeg tvivler på, at hr. Bofinger virkelig er kompetent til at vurdere dette, for indtil for ganske nylig anerkendte han ikke engang, at vi befandt os i en systemisk krise. Hvorfor skulle man lytte til økonomers råd om, hvad man bør gøre nu, når de ikke engang kunne forudse krisen?

Europa eksisterede og fungerede rigtig, rigtig godt før Maastricht-traktaten, og vi har brug for at have suveræniteten over vor egen valuta. Vi har brug for en ny D-mark, en ny drachme, en ny lire osv., af den simple årsag, at det er den eneste måde, hvorpå lande og stater kan opfylde deres aflagte ed om at beskytte det almene vel. Heldigvis er der i det sidste afsnit af Forfatningsdomstolens afgørelse af 12. september en klar henvisning til de internationale love, der gælder, hvis et land ønsker at træde ud af Den Europæiske Monetære Union og vende tilbage til national kontrol over sin valuta og økonomi. Dernæst har vi, som led i denne pakke, brug for en omgående indførelse af faste valutakurser. Det er meget vigtigt, fordi vi har brug for at forhindre spekulanter som George Soros i at tjene millioner på en uge ved at spekulere mod en nations livsværk eller årtiers arbejde.

Dernæst et kreditsystem

Dernæst har vi brug for et kreditsystem. Vi må erstatte det nuværende, bankerotte monetære system med et kreditsystem i traditionen efter Alexander Hamilton og den nationalbank, som han skabte, og på lignende vis Kreditanstalt für Wiederaufbau, der blev skabt til genopbygning af Tyskland [efter krigen], og som til syvende og sidst brugte principperne fra Roosevelts Reconstruction

Finance Corporation til, i løbet af ganske få år, at forvandle Tyskland fra en ruinhob til det berømte tyske økonomiske mirakel.

Et kreditsystem er det modsatte af et monetaristisk system, hvor man laver penge for at betale gæld, gammel gæld fra fortiden. Med et kreditsystem udsteder staten kredit, øremærket til fremtidig produktion, og i hvert eneste internationale tilfælde, hvor man har gjort dette, som man gjorde det under Franklin D. Roosevelt-perioden, som man gjorde det under efterkrigstidens tyske genopbygning, er det bevist, at de ekstra skatteindtægter, på grund af den primære og sekundære tilskyndelse til realøkonomien, efter nogle få år er større end den kredit, der oprindeligt blev udstedt. Det har at gøre med den menneskelige arbejdskrafts evne til at skabe mere rigdom, til at skabe flere værdier, til at implementere resultaterne af videnskabeligt og teknologisk fremskridt i form af teknologi, der øger produktionsprocessens produktivitet. Derfor skaber denne form for pengeskabelse ikke inflation. Det er ikke den samme form for pengeskabelse, som den man i øjeblikket befatter sig med i centralbankerne.

Dette var, hvad Roosevelt gjorde. Det var på den måde, hvorpå han fik USA ud af depressionen, og i Tyskland var der i begyndelsen af 1930'erne lignende forslag på bordet – den berømte Lautenbach-plan, der i det store og hele var identisk med Roosevelts New Deal. Der forelå en plan fra den almene fagforening, AGDB, som hed WTB-planen. Alle disse planer gik i det store og hele ud på, at staten skal skabe kredit for at komme arbejdsløsheden til livs, til at skabe produktive arbejdspladser, og at man, ved at sørge for fuld produktiv beskæftigelse, fjerner årsagen til krisen og fjerner omkostningerne ved arbejdsløshed. Man skaber den rigdom, der holder samfundet i gang.

Som vi ved, blev Lautenbach-planen og WTB-planen ulykkeligvis ikke gennemført. Hvis de var blevet gennemført i 1931, så ville de omstændigheder, der i 1933 bragte Hitler til magten, have været fjernet. Derfor må vi nu hellere lære lektien og vende os bort fra den aldeles modbydelige, Brüningsske nedskæringspolitik, som Trojkaen netop nu gennemtvinger.

Genopbygningen af Europa

Det konkrete fokus for en sådan ændring af finanssystemet er den plan, som vi fremlagde for et par måneder siden: »En plan til at genopbygge Sydeuropa, Middelhavsområdet og Afrika« (se midtersiderne). I dette klip ser vi Verdenslandbroen (se midtersiderne). Det er en ide, som vi har foreslået siden sammenbruddet af Sovjetunionen, og som siden er blevet udvidet til en verdensomspændende forbindelse af infrastruktur og vandforsyningsprojekter som NAWAPA og Transaqua-systemet. Det sigter i grunden på at forsyne hele verden med den nødvendige infrastruktur, som kun visse lande i dag har, som Tyskland, der har en velfungerende infrastruktur.

Dette er udvidelsen til Balkan-halvøen, som forbinder Rhinen-Main-Donau-flodsystemet i Europa med kanal- og flodsystemer helt til Middelhavsområdet. Det indbefatter

også Messina-broen, der forbinder Italien med Sicilien, og derefter en tunnel fra Sicilien til Tunesien, der vil blive bygget med brug af fem kunstige øer, så man forbinder hele det europæiske transportsystem med Afrika. Et andet meget vigtigt projekt er tunnelforbindelsen under Gibraltarstrædet og den såkaldte Afrika-passage, hvor man opbygger et sammenhængende vandsystem hele vejen fra Congo-flodsystemet til Middelhavet, og derfor kan opdyrke områder, der i dag kun er ørken. Sammen med Transaqua-projektet ville dette begynde fuldstændigt at omforme Afrika. Det ville på kort tid eliminere sult, hungersnød og sygdomme.

Dette projekt for Sydeuropa, Middelhavsområdet og Afrika er slet ikke så revolutionerende. Visse dele af det indeholder en decideret videnskabelig drivkraft, som bygningen af et rumcenter på De kanariske Øer, der i princippet vil være et videnskabscenter. Men de fleste af projekterne, inklusive udviklingskorridorerne til Balkanhalvøen, til det sydlige Italien og Den iberiske Halvø, er alle projekter, der blev vedtaget af EU's transportministre på en konference i Kreta i 1994. Man vedtog ti hovedkorridorer, hvoraf fem ville have gået til Balkanhalvøen, Grækenland, og til Italien, Spanien og Portugal. De er, bortset fra nogle meget små bidder, stort set aldrig blevet bygget. Hovedsageligt pga. den krise der opstod og de medfølgende spareprogrammer, men også fordi der var et paradigmeskifte hen imod den grønne ideologi, som nu styrer retningslinjerne for EU.

Disse projekter er tidligere blevet præsenteret i et andet webcast, så jeg vil ikke gentage alle argumenterne her [se <http://larouchepac.com/webcasts/20120708.html>]. Der er også en skriftlig rapport, der er ved at blive oversat til alle relevante sprog, så dette program kunne blive iværksat i morgen. Det ville give en vision for Spanien, Portugal, Italien, Middelhavsområdet, Afrika, og det ville fuldstændigt forandre hele dynamikken.

Miljøideologi dræber

Men jeg må komme med et forbehold: Man må ikke ligge under for den grønne miljøideologi, fordi hvordan kan man, som et land, overleve, hvis man ikke producerer noget? Hvordan kan man overleve uden at have et perspektiv for den unge generation og de kommende generationer? Dette grønne paradigme er del af den nuværende oligarkiske model, der desværre er blevet påtvunget Europa i form af EU, og baseres på ideen om befolkningsreduktion, noget som absolut ikke er i overensstemmelse med universets virkelige love. At det vitterligt forholder sig sådan kan man se ved, at det britiske Royal Society i deres årsrapport fra i år åbent erklærede, at de ønsker at reducere verdensbefolkningen til 1,5 mia. mennesker.

Det grønne paradigme, der blev introduceret som del af det globale paradigmeskifte i slutningen af 1960'erne og i begyndelsen af 70'erne, i lighed med Romklubens tese om at verden nu har nået grænsen, at man, fordi der angiveligt er begrænsede ressourcer, må have »bæredygtig udvikling«, »tilpassede teknologier«, alt sammen kodeord for fraværet af teknologi, som ikke er i overensstemmelse

med hvordan universet fungerer. Det virkelige univers er et anti-entropisk, selvudviklende univers, der hele tiden sørger for nye ressourcer, under forudsætning af at mennesket gør brug af sine kreative evner til, gennem videnskabeligt og teknologisk fremskridt, at finde ud af, hvad der er de nye ressourcer.

Verdens befolkning udgør i dag syv mia. mennesker, og vi kunne sagtens brodføde disse mennesker og mange flere. Der er mange projekter, der ville gøre tilværelsen bedre på denne planet. Tror I, at forholdene i Afrika skyldes naturlige fænomener? Tror I, at det er fordi folk i Afrika ikke ønsker udvikling? Nej, Målet for oligarkiet er, som prins Philip adskillige gange har udtalt, at reducere verdensbefolkningen til en eller to mia. mennesker, ligesom mange andre, som f.eks. Schellnhuber i Tyskland, ønsker at have en befolkning på blot en mia. De ønsker at omdanne Europa til et feudalt samfund. Jeg har allerede nævnt Amato, der dybest set har lovprist Middelalderen, men jeg mener ikke, at det er den rette vej at gå, fordi det vil føre til en forfærdelig social eksplosion i denne måned og næste, og til samfundets sammenbrud.

Vi har skitseret et genopbygningsprogram, fordi det er ikke nok at være imod Trojkaen nyligt påtvungne nedskæringer. Vi må have en positiv vision for, hvordan vi ønsker Europa skal se ud. Jeg ønsker et Europa bestående af suveræne nationalstater, en genoplivelse af de store perioder med klassisk kultur, som f.eks. oldtidens græske kultur, som den andalusiske renaissance i Spanien. Jeg ønsker at gøre brug af Den italienske Renæssance i det 15. århundrede, og Den tyske Klassiks højere niveau, til gavn for hele menneskeheden. Jeg opfordrer derfor alle, der ser dette webcast til at hjælpe os med at mobilisere for denne mission, for jeg tror, at det nu er nødvendigt at inspirere befolkningen med kundskaben om, at sådant et alternativ findes.

Vi må også gøre et par andre ting. Vi må fuldstændig ændre den grundlæggende tankegang, for hvis vi fastholder det transatlantiske områdes nuværende geopolitiske paradigme for en konflikt med Rusland og Kina, er det meget klart, at vor civilisation vil lide samme skæbne som dinosaurerne for ca. 65 mio. år siden. Der er heldigvis tænkende folk, som forstår, at vi må ændre noget.

Euro-Atlantisk samarbejde og SDE

Jeg vil bl.a. nævne det Euro-Atlantiske Sikkerhedsinitiativ (EASI), der i februar i år blev præsenteret af tidligere senator Sam Nunn, den nuværende formand for Sikkerhedskonferencen i München, Wolfgang Ichninger, og Ruslands Igor Ivanov, fordi de tydeligvis forstår, at den nuværende koldkrigs-tankegang har et eksplosivt potentiale for at udløse en katastrofe. De afviste denne koldkrigstænkning. De opfordrede til et omfattende, udelt, funktionelt Euro-Atlantisk Sikkerhedsfællesskab, hvor alle uoverensstemmelser burde løses med diplomatiske, lovlige og andre ikke-voldelige midler, uden nogensinde at ty til militærmagt. De ønsker også en demilitarisering af relationerne mellem USA, NATO og Rusland, og de udtalte, at hvis en sådan traktat

eller alliance ville blive vedtaget, kunne det fuldstændigt forandre geometrien. Og det er, hvad vi har brug for: en total forandring af hele den politiske geometri.

Endnu bedre, og endnu mere fremtidsorienteret, er imidlertid et andet forslag, der blev fremsat af Ruslands tidligere ambassadør til NATO, Dmitri Rogozin, som i dag er en af vice-premierministrene. Han kom med et forslag for det såkaldte Strategiske Forsvar af Jorden (SDE). Det er en idé om et samarbejde mellem verdens nationer, der i udstrakt grad er i forlængelse af, og en udvidelse af, det SDI-forslag [Strategisk Forsvarsinitiativ] som min ægtemand udarbejdede, og som præsident Reagan bekendtgjorde som officiel amerikansk politik i 1983.

SDE fokuserer bl.a. på den særdeles aktuelle og eksistentielle fare for, at et en asteroide kunne ramme jorden, og være lige så ødelæggende for civilisationen som en atomkrig. De folk der synes, at dette er esoterisk, og siger: »Hvorfor skulle vi bekymre os om kometer og asteroider?«, bør besøge NASA's og [Det europæiske Rumagentur] ESA's hjemmesider og se, at der i sandhed er mange, mange sådanne asteroider med mulig kurs mod Jorden. Der er også netop nu en stigende forekomst af sådan aktivitet, hvilket har at gøre med den cykliske udvikling af vor planets position i Galaksen. Derfor er forestillingen om, at man ikke behøver at forberede sig på muligheden for et sådant sammenstød, en farlig dårskab.

Her ser vi beregninger over størrelserne på asteroiderne og kometerne. Her ser man de skader et nedslag af en asteroide eller komet vil have: Hvis man f.eks. har en asteroide på 30 meter i diameter ville den relativt set kun forårsage mindre skader; 50 meter i diameter kunne allerede sammenlignes med de største eksisterende atomvåben; men hvis man ser på muligheden for en komet eller asteroide der er 10 km. i diameter, så ville et sådant nedslag udløse en energi svarende til 80 mio. megatons TNT, og det ville udrydde hele menneskeheden. Sådanne ting er tidligere sket her på Jorden. Der var en begivenhed i Tunguska i 1908, hvor en asteroide raserede et område på 2.150 km² i Sibirien. Til højre kan man se, at et sådant anslag ville smadre hele New York-området, hvis det fandt sted der. De lidt større asteroider ville eliminere et ret stort areal. Her kan man se en stor asteroide på 10 km i diameter. Det er større end Mount Everest, der er 8,848 km. højt. Tænk blot på, hvis Mount Everest ville ramme Jorden med en fart på rigtig mange kilometer i timen. Det ville springe Jorden i luften!

Dette er sket gentagne gange i løbet af de seneste 500 mio. år, og flere gange har været sammenfaldende med de såkaldte »masseudryddelser«, hvor op mod 98% af alle arter blev udryddet. Den sidste indtraf for ca. 65 mio. år siden [hvorefter dinosaurerne uddøde og blev erstattet af pattedyrene]. Så, det er en særdeles reel fare, og i dag er vi som civilisation ikke udrustet til at gøre noget ved det. Men hvis vi har ambitioner om at være klogere end dinosaurerne, må vi hellere begynde at investere stort i bemandede rumrejser, i den form for forskning, der kunne gøre os i stand til at ændre sådanne objekters baner. Så forslaget om SDE må behandles med den største form for seriøsitet.

Menneskeheden må blive voksen

Alt dette kræver en ændring af menneskets selvopfattelse. Vi må holde op med at té os børn, vi må holde op med at tænke, at vi skal have geopolitiske krige om råvarer, magt og andre ting, og vi må tage et spring til i stedet at koncentrere os om fælles mål for menneskeheden.

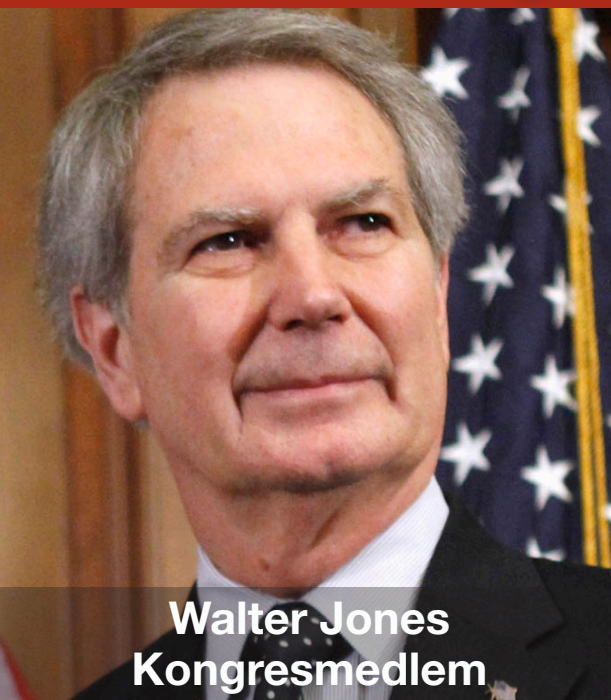
Det indbefatter fælles beherskelse af nye videnskabelige principper. Vi må bevidst påbegynde den næste fase af menneskeheden's evolution. Den tidligere tyske, senere tysk-amerikanske videnskabsmand Krafft Ehrlicke betegnede i sine skrifter bemandede rumrejser som den næste absolut nødvendige fase af menneskeheden's evolution. Livet udviklede sig fra verdenshavene og kom op på landjorden. Derefter underlagde mennesket sig planeten gennem infrastrukturel udvikling, og nu er bemandede rumrejser den næste fase i menneskeheden's evolution. For at sikre at vor civilisation vil blive en evig civilisation, og ikke lide samme skæbne som tidligere arter der blev udryddet, må vi hellere begynde at gentænke, hvem mennesket egentlig er i universet.

Krafft Ehrlicke, der var en kær ven af mig og af vores organisation, plejede at kalde det »Det ydre rums mission«, i betydningen at mennesket bevidst begynder at udforske galaksen, bevidst bliver rationel ved at handle efter videnskabelige principper og ikke efter den offentlige mening eller andre positivistiske forestillinger. Jeg mener, at vi er kommet et stort skridt tættere på dette med det mobile forskningslaboratorium Curiosity's aldeles spændende landing på Mars, hvor menneskeheden's først skridt ud i Galaksen faktisk er blevet taget. Ikke alene, kunne den første menneskelige stemme høres fra Mars, i form af en transmission fra lederen af rumstationen til Jorden, men vi har nu sanser: Vi kan høre, se, lugte på Mars, og modtage indtrykkene med lysets hastighed 14 minutters senere.

Landingen af Curiosity giver en forsmag på, hvor menneskeheden kan begive sig hen. Vi er virkelig på tærsklen til en ny epoke. Krafft Ehrlicke, der var et fantastisk menneske og en af de førende rumforskere, sagde også, til trods for at han udviklede Saturn V-raketten for Apollo-projektet og mange andre ting: »En teknologi er hverken god eller dårlig, det er altid mennesket, der anvender denne teknologi for et godt eller dårligt formål«. Derfor var han, i slutningen af sit liv, enig med os i, at menneskets æstetiske uddannelse må gå hånd i hånd med den videnskabelige udvikling.

Det tror jeg fuldt ud på. Det er muligt, og hvis vi sørger for det, så kan vi ikke alene afværge de nuværende farer, men vi kan også starte en ny fase for menneskeheden. Grunden til at jeg, på trods af alle de overhængende farer, er så optimistisk og tror at det er muligt, har at gøre med den måde folk som Nikolaus Cusanus og Johannes Kepler tænkte på. Ved at studere stjernerne kom Kepler til den konklusion, at universet er så fuldt af skønhed, at det i sin lovmæssighed tydeligt afspejler en kærlig Skaber. Hvis vi nu gør vores arbejde, og handler i denne Skabers billede, så tror jeg, at vi har nået et punctum saliens [en afgørende skillevej] i menneskeheden's historie, hvor vi kan foretage springet, så menneskeheden endelig kan blive voksen.

**Præsidenten må afsættes
når han går i krig uden om Kongressen**

Walter Jones
Kongresmedlem

Lt. Col. L. Wilkerson
fhv. stabschef for Colin Powell

General J. Hoar
fhv. chef centralcommando

Bruce Fine
fhv. ass. til vicejustitsministeren

Lt. Col. A. Shaffer
fhv. efterretningstjeneste

Jeffrey Steinberg
redaktør EIR

**Se videoen fra pressekonferencen (snart med danske undertekster):
www.schillerinstitut.dk/drupal/node/712**

Kongresmedlem Walter B. Jones (R-NC) holdt den 21. september en pressekonference i Repræsentanternes Hus for at diskutere lovforslag HCR 107, som han fremsatte i maj 2012. Lovforslaget understreger, at med mindre det drejer sig om et direkte angreb på USA, eller en trussel om det, så skal præsidenten have Kongressens godkendelse, inden han går i krig. I modsat fald er der ifølge forfatningen grundlag for at afsætte præsidenten. Udover Jones talte Bruce Fein, der var assistent til vicejustitsministeren under præsident Reagan og forfatter til bogen »Det amerikanske Imperium: Inden sammenbruddet«; fhv. oberstløjtnant Lawrence Wilkerson, der var stabschef for Colin Powell (2002-2005); og oberstløjtnant Anthony Shaffer, forfatter til bogen »Operation Dark Heart«. General Joseph P. Hoar, fhv. chef for USA's Centralkommando, sendte en skriftlig hilsen og Jeffrey Steinberg, efterrettingsredaktør for Lyndon LaRouches tidsskrift EIR, fungerede som ordstyrer. Schiller Instituttets internationale formand Helga Zepp-LaRouche var blandt tilhørerne og deltog i diskussionen.

Schiller Instituttets Nyhedsorientering er udgivet af Schiller Instituttet. Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.), Michelle Rasmussen, Percy Rosell, Anne Stjernstrøm, Janus Kramer. Eget tryk. Medlemskab: 1 år: 500 kr., 6 mdr.: 275 kr., 3 mdr. introduktion: 100 kr. Homebanking: 1551-5648408, Giro: 564-8408

Kontakt os! 35 43 00 33, si@schillerinstitut.dk

